
C. P. CASTELLAR - BÀSQUET:

Una entitat nascuda en el si de les Escoles del Patronat Tolrà

LLUÍS BACARDIT

ELS INICIS

L'EDIFICI de les Escoles del Patronat Tolrà enguany compleix cent anys de la seva inauguració; un edifici pensat per cobrir les necessitats escolars de la població de finals del segle passat i que avui dia segueix oferint un gran servei a la comunitat en aquest sector, el de l'ensenyament, i també en altres relacionats amb la cultura, el lleure o l'esport.

Dintre d'aquest últim és on cal emmarcar a una entitat, el C. P. Castellar-Bàsquet, que va néixer, créixer i viure sota el sostre d'un edifici tan emblemàtic com el de les Escoles Tolrà durant 15 anys, del 1957 al 1972.

Era l'any 1957 i el jovent del Pomell Artístic portava a terme la seva activitat en el teatre del Centre Parroquial, al passeig Tolrà. També estaven acompanyats per un nombrós grup d'infants. Per tal de buscar un medi d'entreteniment per la quitxalla, els joves del Pomell varen pensar que el bàsquet podia ser una bona solució. D'aquesta idea sorgí l'embrió del que més tard seria el C. P. Castellar. Penjaren el primer tauler i la primera rotllana al pati del Centre, al costat de les escales exteriors que duïen a l'escenari del teatre (hem de recordar que en aquell temps el pati que ara coneixem com el del Col·legi estava dividit per una tanca i que una meitat era el pati del Col·legi de les Germanes Dominiques i l'altre del Centre Parroquial).

Joan Castells, Antoni Corominas, Joaquim Castells, Pere Fité, Albert Pèlachs i Esteve Ribas (aquests dos últims dissortadament desapareguts), foren els delegats per iniciar i tirar endavant el bàsquet. Una persona clau en la gestió dels primers dies fou el llavors rector del poble, mossèn Sebastià Rossell.

En la reunió que se celebrà el 23 de febrer (recordem, de l'any 1957), es va constituir la primera Junta Directiva. Com a pista de joc va utilitzar-se la del Centre, però com que no feia les mides reglamentàries, amb el permís del Patronat Tolrà, es va enderrocar la tanca que separava el que era pati del Centre del pati de les Escoles de les Germanes Dominiques. Amb l'ajut del senyor Domènec Valls i Taberner es va pavimentar la pista de joc i el senyor Joan Ribas costejà els nous pals, taulers i cistelles. El local social estava ubicat en el mateix edifici, en una habitació que donava al passadís que separava teatre i Escola d'Oficis i que era el mateix que tenia sortida al pati del Centre.

La inauguració de la pista i la presentació de l'equip es dugué a terme el dia 23 de juny. El primer acte fou la benedicció del nou terreny de joc a càrrec del mossèn Sebastià Rossell, amb assistència d'autoritats i representats d'entitats locals. Tot seguit es celebrà el primer encontre entre el C. P. Castellar i el C. B. Matadepera. Cal recordar que l'equip estava format per A. Bertran, F. Sampere, E. Ribas, J. Grau, P. Oller, R. Prat, M. Oliveras, A. Carreras, A. Ribot i J. Oliver. Tancà la diada un partit entre el C. B. Aismalibar i el B.I.M., dos equips de la Primera Divisió en aquells dies.

LA TRAJECTÒRIA

No farem pas un detall de les activitats del C. P. Castellar durant aquests 15 anys (un número anterior a aquest de PLAÇA VELLA les recull), però sí que caldria remarcar una sèrie de fets i vivències.

Podríem començar per la primera Junta Directiva, que comptà amb n'Antoni Corominas i Vila com a president i amb els senyors Llorenç Oliver, Joan M. Castells, Esteve Ribas, Jaume Masagué, Alfons Bertran, Ramon Rusiñol, Albert Pèlachs, Albert Ribot, Pere Oller, Joan Moré i Albert Soler.

La resta de presidents que tingué l'entitat mentre va estar a les Escoles Tolrà foren Avel·lí Bartolomé i Salanguera (1958-61), Antoni Parcerisa i Massaveu (1961-68); Emili Llobet i Bofarull (1968-68) i Lluís Vial i Oliveras (1968-83).

Les primeres temporades es jugaren a la categoria O.A.R., i en la temporada 1960-61 el club s'afilià a la Federació Catalana, retornant a la següent a la O.A.R., ateses les elevades despeses de la Catalana.

La temporada 1963-64 significà la del retorn definitiu a la tutela de la Federació Catalana, i la 1964-65 la del primer ascens a Segona Divisió Nacional, després d'aconseguir el sots-campionat en la lliga regular i superar en unes vibrants eliminatòries al C. B. Collblanch i al C. B. Granollers en uns partits que feren esclatar de joia a la nombrosa afecció a la pista del Centre.

Les següents tres temporades es jugaren a Segona Nacional. De la temporada 1968-69 fins el 1972 el C. P. va jugar a Tercera Nacional.

Però no tota la tasca era envers el primer equip. D'ençà els inicis, el club comptà amb l'equip denominat reserva, un juvenil i un infantil, palesant la idea de principi de donar l'oportunitat als més joves de fer esport. La temporada 1965-66 va servir per incorporar per primera vegada un equip de mini i la 1969-

70 un equip júnior. Alfons Bertran, Pere Oller, Climent Carreras, Emili Llobet, Antoni Carreras, Jaume Riera, Lluís Vial i Ramon Batalla foren alguns dels responsables de portar a terme entre els més menuts aquesta difícil (però al mateix temps enriquidora) tasca.

EL C. P. I EL BÀSQUET FEMENÍ A LA PISTA DEL CENTRE

L'any 1967 un grup de noies amb molta empena varen ser les pioneres de l'esport femení a Castellar i varen formar un equip que s'integrà al C. P., tot obrint una nova etapa.

Aquest grup estava format per R. Gubern, M. Girbau, Casajuana, Barberà, Ribas, Graells, Caro, Barceló, Ros, N. Casamada i Vilà, i poc després s'hi sumarien M. Gubern, M. Casamada, J. Girbau, Mas i J. Romero; l'encarregat de la seva preparació fou en Climent Carreras.

Varen fer la presentació a la població el 24 de juny de 1967, coincidint amb el X aniversari del Club, jugant i venent al Caldes per 25-20.

Cal remarcar l'èxit en la seva primera temporada, ja que es proclamaren campiones del Vallès.

ELS PARTITS INTERNACIONALS

La pista del Centre també ha estat escenari de partits internacionals, essent el primer davant l'equip del porta-aeronaus «Enterprisse», dels EUA, el 21 d'agost de l'any 1963.

El juliol de 1964 es repetiria un encontre similar tenint com a rival a l'equip del creuer «Springfield».

Amb motiu del desè aniversari es concertà un partit amb el U. S. Grasse. La pista del Centre presentà un dels plens històrics, però l'equip francès no es va presentar. La Junta solventà la papereta organitzant un partit entre el Castellar i un combinat de jugadors que havien acudit a veure l'encontre, que resultà molt espectacular i que serví per fer entrega del primer títol de soci d'honor al senyor Miquel Pujol.

Però seria l'any 1969 quan es viuria el primer Torneig Internacional Trofeu Airesol. El C. B. Salon (França) i l'A. S. Mónaco, juntament amb el C. B. Mollet i el C. P., configuraren el quadre.

El maig del 1970 es celebrà la segona edició del Torneig Airesol, repetint els equip del Salon i el Mónaco i essent l'altre representant català el C. N. Sabadell. En la tercera edició l'únic conjunt estranger fou el vencedor, el A. S. Mónaco.

LA CLOENDA

El mes de juny del 1972, i conjuntament amb la celebració del XVè aniversari, es va procedir a l'acomiadament de la pista del Centre per part del C. P. Castellar.

La pista va viure, el dia 18 de juny de l'any 1972, un últim partit de tots els equips del club i també un encontre entre els veterans del Castellar i del Matadepera, que 15 anys enrera havien donat inici al bàsquet a la nostra població.

Finalitzat aquest partit, es feu entrega de dues medalles d'or als senyors Domènec Valls i Taberner, pel seu suport continuat a l'entitat, i a n'Antoni Corominas i Vila, com a primer president del club.

L'adéu, entranyable, a la pista el donaren els equips sèniors del C. P. Castellar i el Sant Josep de Badalona, de Primera Divisió Nacional.

RECORDANÇA

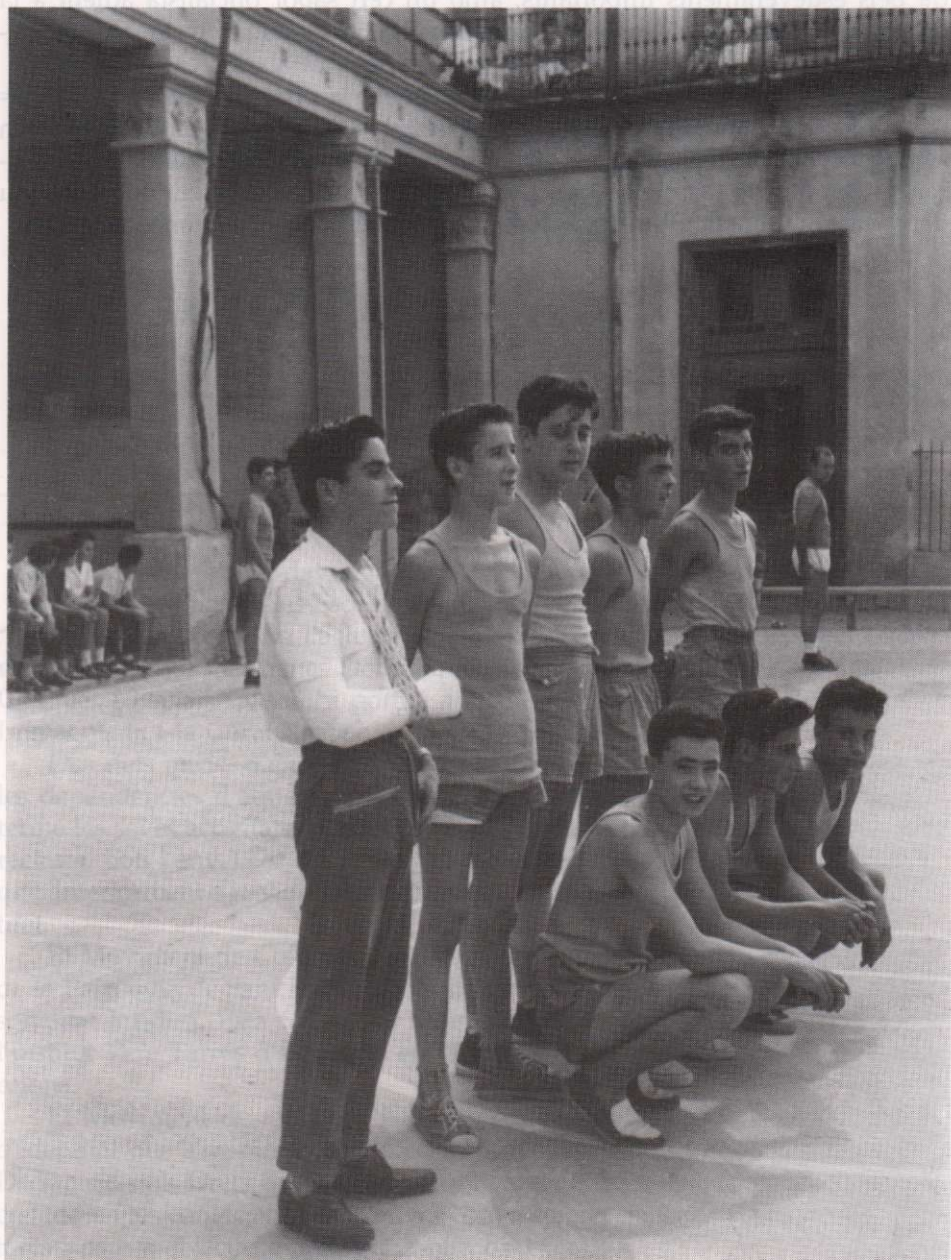
Tot i el temps transcorregut, la pista del Centre sempre estarà viva en el record històric del Castellar. És difícil oblidar les matinals assolellades amb els intensos partits amb el Viladomiu, Blanes, o bé la pista plena per veure les eliminatòries amb el Coll-blanch, Granollers, o els magnífics encontres de Segona Nacional Trofeu Gonzalo Aguirre davant equips com el C. D. Manresa, C. D. Mataró, R. C. D. Espanyol, C. B. Ripollet i un llarg nombre de clubs senyers de l'esport de la cistella.

Cal remarcar també que per la pista del Centre desfilaren equips com el Joventut de Badalona, F. C. Barcelona, Orillo Verde, Aismalibar o jugadors de la talla dels Buscató, Lluís Cortés, Enseñat, Sanjuán o Kucharky.

També queda en el record els sacs de serradures abocats i escombrats per

eixugar l'aigua caiguda la nit anterior al partit, els entrenaments i partits sota una il·luminació més que minsa donada per uns pampols ja desapareguts. També la imatge d'uns afeccionats «vehements»; la del soci Miquel Pujol entregant alguns cigars purs després d'aconseguir un triomf; la de les internes

del Col·legi de les Dominiques arrepenjades a la barana del terrat mirant els entrenaments i partits entre l'encuriosament, rialles i somriures picarons.

Tampoc podem oblidar l'esfondrament d'una part d'aquest terrat amb la caiguda, afortunadament sense conseqüències greus, d'una germana dominica a la pista entre la mirada sorpresa dels integrants del C. P.; la tribuna, muntada pels esdeveniments importants, amb un cert sabor oficialista adient a la dècada dels seixanta; els torneus internacionals Airesol que foren el preludi d'una obertura que ja s'estava produint en la societat catalana i castellarenca.

Amb tot, un record que guarda gelosament la pista del Centre és la vinguada dels equips americans. Aquells partits amb els marines de la VI Flota foren significats, així com els concerts de jazz, marxes o música moderna que oferiren les bandes de l'«Enterprise» i el «Springfield». No oblidem que el motiu de la visita d'aquets últims fou la commemoració dels «XXV años de paz».